

[Ulrich.]

have en Lovgivning, som sætter en Stopper for, at disse Hunde fortsat faar Lov at øve deres Hærværk. Derfor vil mit Parti være med til en Skærpelse af disse Bestemmelser, saa at man kan faa en Ende paa disse Forhold.

§§ 14, 15 og 16 er ogsaa nye med Undtagelse af, at den gældende Lovs § 14 er optaget i dette Lovforslags § 15 i skærpet Form. For øvrigt kan jeg tiltræde §§ 14 og 15. § 16 maa derimod nærmere overvejes og Forholdene angaaende Udstrækningen af den nugældende Forsikring nærmere undersøges.

Jeg tillader mig at spørge den højtærede Justitsminister, om der kan forhandles om dette Lovforslag i et Udvalg; i saa Tilfælde kan jeg tilslige mit Partis Støtte i Forsøget paa at naa et Resultat. Er Forhandling derimod udelukket, kan den højtærede Justitsminister ikke forvente Støtte fra vor Side.

Jeg deler ganske den højtærede Ministers Syn, at det er mærkeligt at se et Lovforslag af denne Art blive afgjort rent partipolitisk; det har forbavset mig at se, at man i det andet høje Ting ved Lovens endelige Vedtagelse stemte fuldstændig efter Partilinier. Jeg inddeler nu engang Befolkningen i to Kategorier, naar der er Tale om Hunde: Hundevenner og Hundefjender, og det skulde dog være ganske ejendommeligt, om der i Ministerens Parti ikke ogsaa skulde findes Hundevenner. Nu ved jeg, at Ministeren gerne vil skilte med selv at være en Hundeven, men jeg tror, det vil mislykkes efter Fremsættelsen af dette Lovforslag. Jeg vil haabe, at man i dette høje Ting vil bryde Partirammerne og gennem en Udvalgsbehandling gøre et virkeligt Forsøg paa at skabe en fuldt ud betryggende Lovgivning og en Lovgivning, hvorved Hundene ikke i Løbet af en ganske kort Aarrække bliver Fortidsdyr, som kun er at finde i zoologiske Haver ligesom de vilde Dyr, man har afskaffet paa disse Kanter af Verden.

Kristian Nygaard: Hvis Danmarks Hunde i dette Øjeblik vidste, hvad der venter dem efter dette Lovforslag, tror jeg nok, at der vilde lyde kraftige Hundehyl over Landet som Protest, men det kan ikke nægtes, at Hundene selv er Skyld i, at det er kommet dertil, at Hundeloven maa ændres.

Hovedformaalet med det foreliggende Lovforslag angives bl. a. at være Indskrænkning af Hundeplogen, og det kan saa vist

tiltrænges. De mange Henvendelser til Justitsministeren fra indflydelsesrige Sammenslutninger danner, forekommer det mig, en solid Basis for Lovforslagets Fremkomst. Naar det er kommet dertil, som en Landboforeningsformand her paa Sjælland skriver, at Hundene ikke alene skambider Føl, Faar og Kalve, men ogsaa Børn, saa de vansires for Livstid, og naar Faarehold flere Steder under den nu herskende Hundeplage umuliggøres, maa Tiden være inde til at træffe Foranstaltninger til at ændre dette Hundeliv i Retning af, at det bliver lettere at være erhvervsdrivende i dette Land, end det har været under den nugældende Hundelov.

Alle Enkeltheder kan vi drøfte i det Udvalg, der, efter hvad der er udtalt fra anden Side, vil blive nedsat. Der kan maaske nok være et og andet at rette endnu — jeg kunde f. Eks. nævne Stk. 4 i § 13.

Idet jeg takker den højtærede Justitsminister for Lovforslagets Fremsættelse, skal jeg udtale Haab om, at det maa lykkes os at skabe en Hundelov, der svarer til Menneskenes Krav og Ønsker — Hundenes maa vi jo af gode Grunde se bort fra.

Elbæk-Jessen: Efter den Skade, der i de senere Aar er forvoldt af Hunde ved Overfald paa Faar, Vildt, Mennesker m. m., maa det være Lovgivningsmagtens Opgave at revidere den nugældende Hundelov, saaledes at det bliver en Lov, der yder Beskyttelse mod omstørfjende og gale Hunde.

Ved Fremsættelsen i Landstinget oplyste den højtærede Justitsminister, at der i Sommeren 1934 — jeg beder om Tilladelse til at citere — af Hunde er „ihjelbidt 169 Faar og Lam, 317 Høns og Kyllinger, 6 Harer, 5 Raadyr, 3 Sika-Hjorte og 3 Kaluner og skambidt 1 Gedeboke, 5 Faar, 1 Foxterrier, 10 Kyllinger, 2 Heste, 16 voksne Mennesker og 8 Børn“. Det er jo store Tal, og saa er det endda ikke alle Ulykker af den Slags, som kommer frem; navnlig for Vildtets Vedkommende er Tallet paa de Ulykker, Hundene gør, langt større. Og bag ved dette ligger der et Dyrplageri, som vi slet ikke kan være bekendt at lade passere. Hver Gang jeg for mit Vedkommende hører om Faar, der er blevet ødelagt af Hunde, bliver jeg stærkt oprørt. Jeg er en stor Hundeven, men jeg mener alligevel ikke, at Hundene skal have Lov til at fare frem og ødelægge Faareflokkene, som det er sket mange Steder. Foreningen af nordjyske Faareopdrættere, De samvirkende Husmandsforeninger, Jagtraadet og til Dels De samvirkende Landboforeninger er da ogsaa gaaet ind for en bedre Beskyttelse